

Sygn. VUa 52/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2019 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska (spr.)

Sędziowie: SO Magdalena Marczyńska

SO Agnieszka Leżańska

Protokolant: Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2019 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku K. C. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w Ł. z siedzibą w Z.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w Ł. z siedzibą w Z. od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 października 2018r. sygn. IV U 152/18

1. *oddala apelację,*

2. *zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w Ł. z siedzibą w Z. na rzecz powódki K. C. (1) kwotę 120,00 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.*

SSO Magdalena Marczyńska SSO Beata Łapińska SSO Agnieszka Leżańska

Sygn. akt V Ua 52/18

UZASADNIENIE

ZUS (...) Oddział w Ł. (...) w Z. decyzją z dnia 17 czerwca 2018 roku, sygn. (...) odmówił K. C. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 12 października 2017 roku do dnia 5 grudnia 2017 roku oraz zobowiązał ją do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego za ten okres w kwocie 16.668,85zł i odsetek w wysokości 476,38zł. W uzasadnieniu decyzji wskazał, że wnioskodawczyni była zatrudniona w (...) (...) w Ł.. Od dnia 25 września 2017 roku była niezdolna do pracy, za okres do dnia 11 października 2017 roku otrzymała wynagrodzenie za czas choroby zgodnie z art. 92 k.p. Za okres od dnia 12 października 2017 roku do dnia 5 grudnia 2017 roku otrzymała zasiłek chorobowy. W okresie orzeczonej niezdolności do pracy wnioskodawczyni uczestniczyła w sesjach (...) P. oraz w komisjach, co mogło przyczynić się do zaostrzenia dolegliwości i przedłużenia okresu niezdolności do pracy. Z tytułu wykonywania tych czynności wnioskodawczyni otrzymywała wynagrodzenie. Dlatego nie ma prawa do zasiłku chorobowego za okres

od dnia 12 października 2017 roku do dnia 5 grudnia 2017 roku, a zasiłek wypłacony przez pracodawcę – płatnika świadczeń podlega zwrotowi gdyż jest świadczeniem nienależnym.

Od decyzji tej odwołanie złożyła K. C. podnosząc, że zostały przy jej wydaniu naruszone przepisy art.84 ust. 2 i 4 usus, art.17 ust.1 ustawy zasiłkowej oraz art.21 ust. 4 i 21 ust. 2 ustawy o samorządzie powiatowym, a nadto nie zostało wykazane, że jej udział w pracach (...) miał negatywny wpływ na proces leczenia. Wnioskodawczynie podniosła, że prowadząca jej leczenie dr B. M. na zwolnieniach wpisała „chory może chodzić”. Wnioskodawczynie była niezdolna do pracy w pełnym wymiarze, ale mogła wykonywać czynności, które nie pogarszały jej stanu zdrowia. Lekarka nie zabroniła wnioskodawczynie uczestnictwa w sesjach (...) zaznaczając, że jest to możliwe tylko wówczas, gdy wnioskodawczynie będzie się dobrze czuła. Do zaleceń lekarza wnioskodawczynie stosowała się bezwzględnie, dlatego nie była obecna na sesjach w dni, w które nie pozwalało jej samopoczucie. A były to dni 27 września 2017 roku i 29 listopada 2017 roku.

Wnioskodawczynie podniosła, że jej schorzenie ma charakter neurologiczny, objawia się bólami i zawrotami głowy i to powodowało jej niemożność wykonywania pracy zawodowej.

K. C. podniosła nadto, że jako radna nie wykonuje pracy i nie otrzymuje wynagrodzenie za swoje czynności wynikające z mandatu radnej.

ZUS nie uznał odwołania i wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 17 października 2018 roku, sygn. akt IV U 152/18, Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał K. C. (1) prawo do zasiłku chorobowego za okres od 12 października 2017 roku do 5 grudnia 2017 roku i uchylił obowiązek zwrotu przez K. C. (1) zasiłku chorobowego za ten okres (punkt 1 sentencji wyroku). Zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w Ł. (...) w Z. na rzecz K. C. 180,00 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt 2 sentencji wyroku).

Podstawę powyższego wyroku stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego :

K. C. (1) była zatrudniona w (...) (...) w Ł.. Od dnia 25 września 2017 roku przebywała na zwolnieniach lekarskich. Za okres od dnia 11 października 2017 roku wynagrodzenie za czas choroby wypłacił zakład pracy, a za okres zwolnień do dnia 5 grudnia 2017 roku otrzymywała zasiłek chorobowy.

K. C. jest radną (...) w P. W czasie zwolnień lekarskich wykonywała aktywnie swój mandat radnej i uczestniczyła w sesjach i komisjach (...) w dniach:

- 25 września 2017 roku

- 26 września 2017 roku

- 19 października 2017 roku

- 24 października 2017 roku

- 25 października 2017 roku

- 17 listopada 2017 roku

- 23 listopada 2017 roku

- 28 listopada 2017 roku

K. C. choruje na napięciowe bóle głowy oraz zawroty głowy prawdopodobnie szynjopochodne.

Stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów zawartych w aktach ZUS oraz materiale dowodowym uzyskanym w toku postępowania.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym i po dokonaniu oceny zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd Rejonowy przyjął, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy uznał opinię biegłej neurolog za prawidłową, biegła dokonała analizy dokumentacji medycznej, wykonała badanie wnioskodawczynie oraz odniosła się do warunków wykonywania czynności w (...).

Nie ma podstaw, zdaniem Sądu I instancji, do kwestionowania tezy, że udział w posiedzeniach (...) i jej komisji w wymiarze od kilkunastu minut do kilku godzin przy schorzeniach wnioskodawczynie skutkowało pogorszeniem się jej stanu zdrowia. Z materiału dowodowego zebranego w toku sprawy Sąd meriti wywnioskował, że aktywność codzienna w ograniczonym zakresie została określona w zwolnieniach, w których widnieją wpisy „chory może chodzić”.

Z tych względów Sąd Rejonowy przyjął, że nie miały miejsca czynności wykonywane przez wnioskodawczynię, które miały negatywny wpływ na proces leczenia.

W tym miejscu Sąd I instancji zaznaczył, że udział (...) w pracach (...) ((...), (...) itp.) nie jest wykonywaniem pracy w rozumieniu kodeksu pracy, jest to tylko aktywność w działalności społecznej czy politycznej. Sąd meriti podniósł także, że jest poza sporem, że uzyskiwane przez (...) dochody z tytułu udziału w pracach (...) (diety itp.) nie są wynagrodzeniem za pracę. W związku z tym Sąd I instancji uznał, że działalność radnej w okresie zwolnień lekarskich nie może być uznana za wykonywanie pracy zarobkowej w rozumieniu przepisów ubezpieczeniowych.

Z tych względów Sąd Rejonowy przyjął, że nie zachodziły okoliczności, które pozwalały na zakwalifikowanie działalności wnioskodawczynie jako działalności skutkującej utratą prawa do zasiłku i na zastosowanie w sprawie przepisu art.17 ust.1 ustawy zasiłkowej.

Reasumując, Sąd I instancji zważył, że K. C. ma prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 12 października 2017 roku do dnia 5 grudnia 2017 roku, tym samym nie mógł przyjąć, że otrzymany przez nią zasiłek jest świadczeniem nienależnym w rozumieniu art. 84 usus.

Z tych względów Sąd Rejonowy zmienił decyzję ZUS, przyznał K. C. prawo do zasiłku chorobowego i zwolnił ją z obowiązku zwrotu tego zasiłku.

Z uwagi na wynik procesu Sąd meriti przyznał wnioskodawczynie prawo do zwrotu kosztów procesu (art. 98 i nast. k.p.c.), w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy i zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w całości.

Wyrokowi z dnia 17 października 2018 roku zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 17 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (DzU.2017, poz. 1778) poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie;
- naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegającej na bezzasadnym przyjęciu, że wykonywane przez wnioskodawczynię w czasie orzeczonej niezdolności do pracy czynności nie stanowią wykonywania pracy zarobkowej i nie przewidują utraty prawa do zasiłku chorobowego.

Mając na uwadze tak skonstruowane zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania.

W odpowiedzi na apelację, pełnomocnik wnioskodawczyni, wniósł o jej oddalenie w całości jako bezzasadnej i zasądzenie od ZUS na rzecz skarżącej kosztów postępowania przed Sądem (...) instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 7 marca 2019 roku stawiała się wnioskodawczyni wraz z pełnomocnikiem. W imieniu pozwanego, mimo prawidłowego powiadomienia o terminie rozprawy, nikt się nie stawił. Pełnomocnik wnioskodawczyni podtrzymał stanowisko w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest bezzasadna , a zawarte w niej zarzuty stanowią li tylko polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego.

Przedmiot sporu w niniejszej sprawie stanowiło prawo ubezpieczonej do zasiłku chorobowego za okres od 12 października 2017 r. do 5 grudnia 2017 r. i towarzyszący brakowi do tego prawa obowiązek zwrotu otrzymanych świadczeń

Zgodnie z treścią przepisu art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2017 r. poz. 1368) ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.

Organ rentowy w złożonej apelacji wskazał, iż Sąd Rejonowy przekroczył granicę swobodnej oceny dowodów bezzasadnie przyjmując , że wykonywanie przez wnioskodawczynię w czasie orzeczonej niezdolności czynności nie stanowiło pracy zarobkowej. Oznacza to ,iż organ rentowy zgadza się ze stanowiskiem biegłej neurolog , która w opinii złożonej w postępowaniu przed Sadem rejonowy uznała , iż udział K. C. (1) w posiedzeniach (...) nie było niezgodny z celem zwolnienia . Z kolei w uzasadnieniu apelacji organ rentowy podnosi także , fakt, iż aktywność zawodowa radnej w trakcie zwolnienia naruszała jego cel co by świadczyło o tym , że nie podziela opinii biegłej neurolog.

Oceniając w tej sytuacji zawarty w apelacji zarzut naruszenia przepisu art. 233 kpc Sąd Okręgowy uznał go za chybiony i stanowiący li tylko zupełnie gołosłowną polemikę z prawidłowymi w tym zakresie ustaleniami Sądu meriti.

Sąd Rejonowy po przeprowadzeniu wszystkich zawnioskowanych przez strony dowodów dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które są wystarczające do rozpoznania apelacji.

Podkreślenia wymaga, że skuteczne postawienie powyższego zarzutu wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, lub nie uwzględnił wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, jedynie to bowiem może być przeciwstawione uprawnieniu do dokonywania swobodnej oceny dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2004 r. w sprawie III CK 245/04, publik. LEX 174185).

Do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie apelującego o innej, niż przyjęta wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich ocenie odmiennej niż przeprowadzona przez Sąd (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 kwietnia 2000 r. w sprawie V CKN 17/00, publik. LEX nr 40424 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 marca 2006 r. w sprawie I ACa 1116/2005, publik. LEX nr 194518). Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. , nie można poprzestać na stwierdzeniu, że dokonane ustalenia faktyczne są wadliwe. Niezbędne jest bowiem wskazanie konkretnych przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie sądu w zakresie ustaleń. Skarżący powinien zwłaszcza wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im taką moc przyznając (zob. postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753, wyrok SN z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925).

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy przeprowadził wszystkie zawnioskowane przez strony dowody i dokonał prawidłowej ich oceny opierając swoje rozstrzygnięcie na opinii biegłej neurolog, która po zbadaniu wnioskodawczynie i zapoznaniu się z pełną dokumentacją medyczną uznała, iż aktywność wnioskodawczynie w trakcie zwolnienia lekarskiego poprzez jej udział w sesjach (...) nie miał negatywnego wpływu na proces leczenia . Biegła ta zaznaczyła , iż wbrew nr statystycznemu podanemu w zwolnienie lekarskim skarżąca nie miała choroby naczyń mózgowych ani jej powikłań , a przyczyną niezdolności był długotrwały stres , przemęczenie , napięciowe bóle głowy i zawroty głowy. Według biegłej przebywanie wnioskodawczynie przez okres od 15 minut do 3 godzin w pozycji siedzącej nie przyczyniło się do pogorszenia zdrowia i nie wydłużyło czasu rekonwalescencji. Opinia ta jest fachowa , przekonywująca dlatego oparcie rozstrzygnięcia Sądu I instancji na stanowisku biegłej neurolog nie narusza przepisu art. 233 kpc i w żadnym razie nie nosi cech dowolności.

Nie ma racji również organ rentowy , iż zaistniała w przedmiotowej sprawie druga z przesłanek powodujących utratę prawa do zasiłku chorobowego , a mianowicie , iż K. C. (1) w trakcie zwolnienia lekarskiego wykonywała działalność zarobkową.

Należy w pełni podzielić pogląd Sądu Rejonowego w tym zakresie, który prawidłowo uznał, że uczestnictwo ubezpieczonej, będącej radną w posiedzeniach komisji rady za które otrzymywała diety, miało charakter społeczny podyktowany potrzebą realizacji zadań samorządu terytorialnego, a nie zarobkowy. Należy również podkreślić, że Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 stycznia 2005 r., I UK 154/04 (OSP 2006, nr 4, poz. 43) stwierdził, że radny wykonuje określone czynności na podstawie stosunku publicznoprawnego i trudno to określić „wykonywaniem pracy”, nawet w potocznym tego słowa znaczeniu. Decydujące dla uznania, że nie może to być kwalifikowane jako „praca zarobkowa” jest to, że nie otrzymuje on z tego tytułu wynagrodzenia (zarobku), lecz diety, czyli świadczenie o charakterze publicznoprawnym, rekompensujące ewentualnie utracone korzyści lub poniesione koszty.

Powyższa wykładnia art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej prowadzi do uznania, że ubezpieczona nie wykonywała pracy zarobkowej w okresie niezdolności do pracy ani też nie korzystała ze zwolnienia lekarskiego niezgodnie z jego celem.

Sąd Rejonowy wbrew twierdzeniom apelacji dokonał prawidłowej wykładni powyższego przepisu słusznie przyjmując, iż nie ma on zastosowania w przedmiotowej sprawie, a skoro tak to wypłacony na rzecz wnioskodawczynie zasiłek nie jest świadczeniem nienależnym.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uznał apelację organu rentowego za bezzasadną i na podstawie art., 385 kpc orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach orzekł na podstawie art. 98 kpc obciążając nimi stronę przegrywającą proces.